

MAREK HUDEC

PROSTÉ ROZPRÁVKY

== SÉRIA 1 ==

TATRAN

70

ROKOV

M A R E K H U D E C

PROSTÉ
ROZPRÁVKY
SÉRIA 1

TATRAN

Vyšlo v roku 70. výročia Vydavateľstva TATRAN, Bratislava 2018

ako 5167. publikácia

a 133. zväzok edície Slovenská tvorba.

Prvé vydanie

Prebal a väzbu navrhol Martin Kolčák.

Zodpovedná redaktorka Eva Melichárková

Jazyková redaktorka Adriana Oravcová

Technický redaktor Jaroslav Zdražil

Sadzba RS servis, Bratislava

Vytlačila Těšínská tiskárna, a. s., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

Copyright © Marek Hudec 2018

Illustrations © Martin Kolčák 2018

Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2018

ISBN 978-80-222-0968-7

Venujem Karin

EPIZÓDA 1

Vlasy

Milý Adam,

povedala mi: Práve teraz si si zmyslel, že budeš gej? Čo na to povie tvoj otec? Len jednej veci som rada: že babka už nežije, lebo by sa strašne hanbila. Nemáš v škole aj tak dosť problémov? Videl si v televízii tie pochody holohlavcov? Nesmieš to už nikomu nikdy povedať, ináč ťa zbijú!

Bože, aký len budeš v živote osamelý. Počuj, nerozmyslíš si to ešte? Veď na základnej sa ti páčila tá... no, veď vieš. Zuzka? Aj ste sa raz bozkávali na ihrisku. Vždy si bol taký zvláštny chlapec. Ťažko si si hľadal kamarátov. Prosím ťa, len mi slúb, že to nepovieš svojej sestre. Vieš, vždy v tebe videla vzor a tiež je taká zvláštna, ešte by sa možno chcela po tebe opičiť.

Rozumiem, že len chceš byť niečím výnimočný, ale teploš? To si si vymyslel len preto, aby si nám ublížil? Prosím ťa, nie, skús si to ešte rozmyslieť, veď máš celý život pred sebou. A tvoj otec? Ten tu fakt bude len tak sedieť a nič ti na to nepovie? Ty nás vôbec nemáš rád. Tak si choď, ak chceš! Len si choď! Radšej choď. Prepáč,

ale chod! Už sa nemusíš ani vracat' domov! Radšej nie, bude to tak lepšie.

... a tak som išiel. Viem, čo by si na to povedal, Adam. Že to povedala len preto, lebo sa cítila ublížene, lebo na to nebola pripravená, a že by som to mal akceptovať. Ale vieš si predstaviť, ako som sa cítil ja? Tak ma naštvala, že som nestihol ani dopiť kávu, dramaticky som ju vylial do drezu a šálku som ani neumyl. Len som ju šmaril na kuchynskú linku, teda položil som ju – ale riadne to buchlo. Ja sa proste domov už nevrátim. Hneď som sa pobalil, dal som pusu Mici, a teraz?

Teraz som vo vlaku. Na ceste za tebou a píšem si túto poznámku do smartfónu. V jednej aplikácii som si urobil zaheslovaný súbor. Budem si tam písať denník o nás dvoch, aby bol náš vzťah navždy zdokumentovaný pre ďalšie generácie. Heslo budeme vedieť len my dvaja.

Rozmýšľal som, že to bude dátum tvojich narodenín, ale nakoniec som zmenil názor. Musí to byť niečo, čo máme spoločné. Heslo je teda: doboska, podľa koláča, čo sme jedli na našom prvom stretnutí v cukrárni pri Senci. Bol to taký ten s čokoládovým vrchom, trochu si si z neho vtedy nadrobil na nohavice.

No neviem, ako celú túto situáciu predýcham, preto si radšej píšem, nad čím rozmýšľam. Vždy som sa vedel lepšie vyjadrovať na papieri než slovne. Možno preto som vtedy na lavičke v Ružomberku mlčal, aj keď som ťa chcel bozkávať, a to, že ťa ľúbim, som ti radšej napísal do messengeru, aj keď sme sedeli len centimeter od seba.

Na internete som čítal plno hororových príbehov o coming oute, ale nikdy som si nemyslel, že moja mama to

vezme tak hystericky. Možno len sekundu predtým sme všetci sedeli nad vyprázaným kuratom a mama práve vyčítala otcovi, že nedovaril ryžu. Nič na to nepovedal, len tam sedel ako kôpka nešťastia. A ja som už nemohol.

Proste to zo mňa vypadlo. Kura-nekura, obed-neobed. Som gej, povedal som náhle a zrazu pre ňu ryža nebola najväčší problém.

Zabudla aj na to, ako mi ešte deň predtým vyčítala, že mám zlé známky z matematiky. Najprv sa zdalo, že kludne dojeme a možno si bez slova pustíme kriminálku, ale ona z ničoho nič začala plakať a mne bolo úzko. Nahnevalo ma to, ale nechcel som jej ublížiť. Usrkával som si z kávy a bol som ticho.

Keď mi to potom všetko vyplula, ani som sa na ňu nepozrel a bez slova som vstal. Neviem, kam mám teraz ísť, neviem, kde budem spať, a ráno predsa musím do školy. Ani úlohu z chémie som si nespravil. A kedy dohrám Resident Evil? Proste ťa teraz potrebujem vidieť. Poznámka pod čiarou: zúfalo.

Hneď som ti napísal a ty si odpovedal, že musíš ešte niečo vybaviť, ale potom po mňa prídeš na ružomber-skú stanicu. Ešte chvíľu budem cestovať, tak si púšťam efemko. Práve tam hrajú tú zvláštnu pesničku s takým dlhým úvodom, čo si na ňu raz šomral, volá sa tuším Vlasy. Oproti mne sedí tlstá teta a práve zaspala.

Milý Adam,

našiel som na zemi pár mincí, tak som si kúpil práškový čaj z automatu. Je odporný, ale bol som fakt smädný a na

stanici je hrozná zima. Vo vrecku mám ešte bankovky, čo mi dal dedko na narodeniny, na pár dní šupáckeho života mi vystačia. Potom si možno nájdem prácu.

Mohol by som robiť v tej kaviarni oproti tvojej škole, možno by ma prijali. Na to predsa netreba maturitu. A čašníčka sa na nás tak milo usmiala, keď sme jej povedali, že sme pár. Pamätáš si to? Povedala, že sa k sebe skvele hodíme, že: jeden pôsobí tak vážne, jeden tak veselo. Ako čierna a biela, a predsa sa na seba podobáme. Určite sa dobre dopĺňate, poznamenala, a mala pravdu. Bude si nás pamätať a určite mi rada pomôže.

Neodpisuješ mi, zrejme si už na ceste. Za oknami neľudsky prší a určite máš problém dostať sa sem. Myslíš na teba, ako niekde v autobuse smutne sedíš uprostred dopravnej zápchy, vybil sa ti telefón a ty ním trieskaš o zem, lebo ťa to našťvalo. Preto ti to trvá tak dlho.

Čakám už pätnásť minút, ale vôbec mi to nevadí. Keď ťa konečne po týždni uvidím, bude to náhrada za príšerný dnešok. Skryjeme sa niekam na záchody a budeme sa bozkávať. Aspoň desať minút.

Milý Adam,

začínam sa báť. Pol hodiny som na teba márne čakal, z toho niekoľko minút pred stanicou pod strieškou. Telefón máš vypnutý. Pred chvíľou ma oslovila akási žena. Vyzerala ako bezdomovkyňa, v očiach mala taký šialený pohľad, akoby práve zjedla hlavu netopiera, a šaty pestrofarebné ako z výpredaja divadelných kostýmov pred-

stavenia Carmen. Mohla mať päťdesiat rokov, no ale to je jedno.

Neviem, ako dlho stála vedľa mňa, no zrazu tam len bola. Hlúpo sa ma spýtala, či mi nie je zima. Odvetil som jej, že na niekoho čakám, a inštinktívne som sa otočil – trochu som sa bál, že odo mňa chce vyžobrať nejaké peniaze. Ona však neodišla, len začala zasnene hovoriť:

„Niečo visí vo vzduchu,“ povedala a ukázala na riekku: „Voda rieky sa dnes správa veľmi čudne. Pri takomto počasí zvykla vystrájať. Trieskať na všetky strany, vylievať sa na cestu a peniť na skalách. No dnes? Na nebi sa zišli všetci čerti, len rieka je pokojná, takmer akoby stála. Určite sa k nej nepribližuj, taký pekný chlapec!“ vystríhala ma. „Prečo,“ spýtal som sa a znepokojene sledoval vodu.

Bola skutočne tichá. Viem, že keby si bol so mnou, celé tieto povedačky by si vysmial. Lenže si tu nebol.

„Raz sa tu takmer utopil chlapec. Rodičia ho našli vystrétoho na skalách. Keď sa v nemocnici prebudil, začal blúzniť. Tvrdil, že ho vodník uniesol na dno rieky. Netvor si chcel chlapca adoptovať, darovať mu celé svoje podvodné kráľovstvo. No keď videl, aké je dieťa nešťastné, vrátil ho domov. Rieka odvtedy už nikdy nebola pokojná. Legenda hovorí, že keď vodník osamel, svoje rozhodnutie oľutoval, chlapec ho príliš očaril. Zo žiaľu a hnevu neustále víril hladinu. A dnes? Je zlovestne tichá.“

Neznáma dohovorila a mňa sa zmocnil nával úzkosti. Skryl som si roztrasené pavúčie prsty do vrecka. Žena nastúpila na autobus a ja som si zavolať taxík. Práve

v ňom sedím a píšem si poznámku. Najprv som sa odviezol k vám domov, no nikto neotváral. Potom som si spomenul, že tvoja mama odcestovala do San Francisca na nejaký barmanský kurz.

Zostávalo už len jedno miesto, kde by si mohol byť. V chate tvojho dedka uprostred lesa, kde sme sa niekoľkokrát schovali, keď, veď vieš... Nebudem to konkretizovať, keby to raz čítali naše deti, nech nie sú prekvapené, aké prasačiny ich otcovia stvárali.

Odnavigoval som teda taxikára k chate a vchádzame do temnoty pod ihličnanmi, svetlá mesta za nami sa vzdávajú a dážď ešte stále udiera do skiel. Auto sa šmýka v blate, bude nám to chvíľu trvať. Dúfam, že sa na mojom hysterickom pátraní o pár minút dobre zasmejeme.

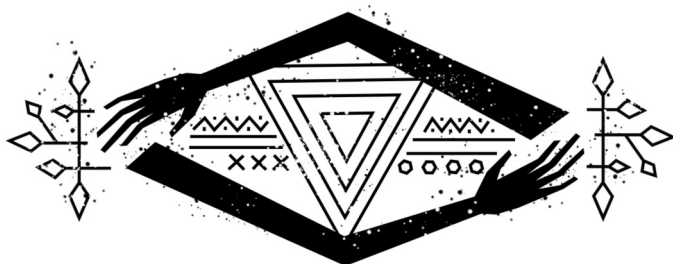
Milý Adam,

ešte stále som v šoku. Som v chate, v našej chate, na mieste pre nás posvätnom a čoskoro sa zrejme zrútim, nevládzem ani rozmýšľať. Asi som zošalel. Hlava sa mi krúti a nedovidím dobre na displej telefónu. Niekomu musím zavolať, potrebujem pomoc. Musím sa uistiť, že nehalucinujem, tak idem udalosti dnešného večera prepísať v poradí, v akom sa stali. Možno v tom nájdem nejakú logiku.

Taxikár odišiel a ja som pocítil zvláštne šumenie v žalúdku. Chatky v okolí boli opustené, len z tvojej vychádzala blúdivá žiara a pred ňou parkovalo auto. Blikotajúca sviečka stojaca za maličkým oknom? Za drevenou

stavbou sa týčili stromy, ich vetvy sa načahovali z tmy a snažili sa doškrabať steny.

Pod nimi žlbkotal potok a medzi kmeňmi praskala zem. Prišiel som k dverám, boli mierne pootvorené. Zavolať som tvoje meno, no neodpovedal si. Hlúpo som si pomyslel, že možno počúvaš hudbu, a preto sa neozývaš. Cítil som, že niečo nie je v poriadku, a moje roztrasené kolená sa nechceli pohnúť vpred. V škáre medzi dverami sa jemne leskla mláčka.

Na podlahe v predsieni som videl niekoľko ďalších mláčok. Na vešiaku visel tvoj kabát. Pomaly som vošiel a zacítil tvoju voňavku. Trochu sladkastú, trochu štiplavú. Tvoje topánky ležali odkopnuté v rohu, tvoja čiapka na zemi. Snažil som sa nedýchať, no nepočul som žiadny zvuk – len potok pod chatou.

Opäť som zavolať tvoje meno a tentoraz sa ozval akýsi šum, možno sa niekto zavrtil na stoličke, možno pohyb nejakej látky, možno ťažký výdych. V hrdle som cítil hrču, keď som otváral dvere do ďalšej miestnosti.

Bol si tam, sedel si na stoličke obrátený k dverám. Tvoje oči však boli meravé, tvár bledá, vo svetle sviečky akási pochudnutá. Chvíľu som si myslel, že si mŕtvy

alebo že si dostal nejaký záchvat, no potom si prehovoril:

„Musíš mi to odpustiť,“ začal si.

„Adam, čo sa stalo?“ spýtal som sa so slzami na krajíčku. Niečo som tušil.

„Musíme sa rozlúčiť.“

Srdce mi pukalo.

„Prosím ťa, nie!“ vyšlo zo mňa.

„Raz to pochopíš. Raz pochopíš, prečo to musím spraviť.“

„Nie, prosím ťa, nie,“ opakoval som, „nedokážem byť bez teba. Som s tebou šťastný. Milujem ťa.“

„Prepáč, ale nemôžem inak. Musíme sa rozlúčiť.“

„Ja tomu nerozumiem. Adam, čo sa stalo?“

Zrazu som si uvedomil, že nie sme sami. Drevo zapraskalo a za posteľou v kúte sa pohol tieň. Okrem tvojej voňavky som v chate zacítil ešte zvláštny smrad. Prípomínalo mi to chren, bol to taký rastlinný puch, vlhký, hnilobný. Niečo podobné som cítil, keď mame zdochol kaktus. Silueta v kúte bola vysoká, takmer narážala hlavou do stropu. Ešte stále som tomu nerozumel, ešte stále som si neuvedomil, že si ma vymenil.

Tieň sa pohol bližšie k stoličke a ty si zúfalo vykrikol: „Nie!“ Operadlo zomkli dlhé bledé prsty. Z temnoty vystúpila chudá podlhovastá tvár s veľkými zelenkavomodrými očami a dlhými mihalnicami. Hranaté lícne kosti lemovali splsnatené vlasy, vyzerali trochu ako dredy. Niekde pod stoličkou kvapkala voda.

„Zmizni!“ povedal mi chladný hlas a prsty objali tvoje plecia. Ich nechty sa ti zaryli do mäsa.

„Prosím, ak ma skutočne miluješ, odíď!“ hlesol si a po líci ti stekala slza.

„Kto je to, Adam?“ spýtal som sa nespoznávajúc svoj hlas. Znel nezvyčajne piskľavo a slabo.

„To je starý priateľ,“ odpovedal si a sklopil si zrak neschopný opätovať môj pohľad.

„Adam patrí mne! Adam sa už s tebou nechce stretávať, takže zmizni!“ povedal cudzinec a medzi napuchnutými rybími perami odhalil niekoľko malých zúbkov. Zrazu vo mne vzbĺkol hnev a zhnusenie. Nepáčil sa mi rozkazovačný diktátorský tón v jeho hlase.

„Adam sa rozhodne sám!“

„Adam sa už rozhodol, však?“ Cudzinec ti nežne pohladil líce a potom ťa chytil za sánku.

„Ublížujete mu!“ skríkol som a nevedel som sa, čo spraviť. „Adam, je to pravda? Už si sa rozhodol? Už so mnou nechceš byť?“

„Už som sa rozhodol, musím odísť,“ odpovedal si zlomene.

„No vidíš,“ zasmial sa cudzinec úlisne. Chcel som sa naňho vrhnúť a začať ho tlčiť do toho nechutného rybieho ksichtu. Nikdy doteraz som necítil taký odpor. Bol to príznak šialenstva? Možno som si cudzinca len vymyslel. Vyzeral ako postava zo strašidelného filmu. Ako ten námesačník z Kabinetu doktora Caligariho. Bol skutočne hrôzostrašný, akoby ani nebol skutočný, len prízrak z podvedomia, netvor, akého si dokáže vytvoriť iba zmätený mozog. Mohol to byť vodník? Mohol som si ho vybájiť podľa príbehu, ktorým ma vystrašila teta na zastávke?

To, čo sa stalo potom, si dokážem len ťažko vysvetliť.

„Tak ideme?“ spýtal sa vodník. Obišiel stoličku a dlho sa na mňa zadíval. Ten hnusný chrenový smrad vychádzal z jeho dychu. „Niečo mi hovorí, že sa ešte stretieme,“ povedal a odsotil ma k stene.

Nezastal si sa ma, nič si nepovedal, nič si nespravil, nechal si ho, nech mi jednu vrazí. Na chvíľu sa mi zاتمelo pred očami, hľadal som rukami zem. Kopal som a udieral, zakaždým som však zasiahol len vzduch. V hlave mi brnelo a vy ste zatiaľ vyšli do predsieni. Kým som sa pozbieral, už ste boli pri dverách. Vzal som zo stola baterku a tackavo som za vami vybehol.

Videl som dva tiene, ako schádzajú dolu strmým svahom. Zakričal som, že si si nevezal topánky, že vonku zamrzneš, no už si ma nepočúval.

„Adam, Adam, Adam!“

Žblnkotanie potoka zosilnelo, zasvietil som baterkou do tmy a videl tvoje temeno miznúce medzi konármi. Pod nohami sa mi šmýkalo blato, do tváre mi fučal ľadový vietor, no spustil som sa za tebou dolu svahom k vode. Na ničom mi nezáležalo. Ani na zime, ani na klzkej pôde, ani na nebezpečí.

Svetlom som zachytil dve postavy stojace pred potokom. Prvá sa k nemu sklonila a začala sa doň ponárať. Najprv ruky, potom hlava, trup, až sa vo vode stratili aj bosé chodidlá.

Pošmykol som sa a skotúlal sa úplne nadol. Baterka mi vypadla z ruky. Dvíhajúc sa zo zeme som videl, ako mizneš pod hladinou. Zrazu si bol pod vodou a už si nebol. Akoby si nikdy neexistoval. V jednom momente si bol na zemi, v tom druhom už niekde inde. Pribehol

som k vode, svietil na hladinu. No nevidel som žiadne postavy, žiadne tiene, žiadne žblnkanie, žiadne bubliny, žiadny život. Proste si bol preč.

Vrátil som sa do chaty, teraz objímam tvoj kabát, cítim z neho tvoju vôňu a šaliem, pomaly sa ponáram do šialenstva. Trasiem sa a akosi cítim, že ťa už nedokážem zachrániť. Možno už neviem zachrániť ani seba. Myslím len na vodu, na temné hĺbky, rozmýšľam, ako sa práve cítiš, či ešte na mňa myslíš.

Volám políciu.

EPIZÓDA 2

